

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Syntagma Iuris || Vniversi, Atqve Legvm || Pene Omnivm
Gentivm, Et || Rervm Pvblicarvm Præcipvarvm,||**

Grégoire, Pierre

Francofurti ad Mœnum, M.D.XCIX.

VD16 VD16 G 2999

26 de alia differentia ciuilium, & criminaliu[m] negotiorum, ex ordine
iudiciali.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-97739](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-97739)

ueniens eod. tit. ca. reos, 23. q. 5. ca. cum dicitur, de donat. pro excusanda dilacione veniendi, vt si infirmitate detineatur, qua impeditur reus iudicio interesse, mittit nuntium vt se excuset, c. querelam, de procurat. prefato ab eo de veritate dicenda prius sacramento. Vocant curia Excoine. Melius tamen Excoine, ac verbo Excoine, id est, iureiurando excusare iudici, dum is qui adesse debebat, non est, iusta causa reddita, quae multiplex esse potest, l. 2. §. 1. Et seq. Ad §. si quis caus. iud. sist. cau. fac. non obtem. in P. §. Sic t nuntius hic aliquomodo erit procurator, l. i. de procur. in P. vel voluntatis alienae minister. Potest & quis crimen detegere per epistolam, c. Epiphanius, 5. q. 6. verum illa non fungitur accusatoris, sed delatoris officio.

De aliis differentiis Ciuilium, & Criminalium caussarum. Cap. 25.

- 1 Carceribus quando quis pro ciuilibus & criminalibus negotiis mancipetur.
- 2 Criminalia iudicia biennio, & ciuilia triennio finem habere debent.
- 3 Penales exactiones quando, & quae transeant in heredes.
- 4 Contumax alio modo in ciuilibus, quam in criminalibus puniatur.
- 5 Dilaciones qua ciuilibus, & qua criminalibus negotiis dantur.
- 6 Fideiussores quando criminibus, & quibus, & quomodo accedat. Fideiusso sui ipsius eod.

Quarta differentia criminalium, & ciuilium iudiciorum: quod pro ciuilibus negotiis iure communi vix quis in carcerem detur dicitur, l. nemo carcerem, de exco. trib. lib. 10. C. anth. sed hodie, de offic. diuers. iudi. C. §. necessarium, vt nulli iudic. Et in anth. coll. 9. nisi se submiserit carcerationi, vel condemnatus contumax sit, Deo fauente, dicemus in cessione bonorum, & pauca de carceribus diximus supra, lib. 3. i. ca. 33. in poena carceris. Pro criminalibus autem ordinariis iuris fit carcer reos concludi, potissimum in grauioribus sceleribus, l. i. §. diuus, de custo. reor. in P. Interdum & accusatorem cum reo, l. 2. C. de exhib. reis, imo & mulieres ipsas, aub. hodie, de custo. reor. C. separatis tamen carceribus a virore carceris, l. quoniam, C. eod. tit. Quinto tamen dicitur, quod criminalia citius, quam ciuilia finem accipere debeant: criminalia biennio, tot. tit. Et l. si. vt im. cert. tem. crim. que termin. C. l. i. Et fin. C. de custo. reor. ciuilia triennio, l. propterandum, d. l. propterandum, §. fin. autem reus absierit, C. de iud. Et post delationem reus delatus potest anno elapso honores petere ante sententiam: nisi per eum steterit, quominus lis expedita fuerit, l. reus delatus, de mun. Et h. 3. nor. P. §. Sexta differentia, vt ex poenalibus actionibus defunctorum heredes non teneantur, nec pro crimine: quia poena suos sequitur auctores, estque personalis, l. si poena, l. sancimus, de poen. in P. l. crimen paternum, C. eo. tit. Nisi si quid peruenit ad eos ex crimine, l. de primat. del. in P. l. i. ex del. def. in quan. hered. teneant. l. ex iudiciorum, de accusa. in P. §. non autem, de perpet. Et temp. actio. pauca quoque exceptis, in quibus poenalis actio in heredem transit, qua notat. glo. in §. non autem, de perpet. Et temp. actio. In ciuilibus autem actiones ab heredibus & contra heredes ex facto defunctorum dantur, vt constat ex toto ritu. Vt actio ab hered. & contra hered. incip. C. §. Septima, iudicium propositum in causis pecuniariis existimationem non laedit absentis, sed bona possidentur laicantis, Vp. in l. 2. Et Pau. lin. possessionem, 6. §. Vp. in l. Fulcinius, 7. in princ. Et §. 1. quib. ex cau. in posse. eat. lib. 42. P. iuu. 3. At in criminalibus, contumax infamia notatur, l. fin. de requi. reis, C. l. i. Et vt intra cert. temp. Et c. §. Octaua, iudicium in pecuniariis causis iure ordinario non datur, nisi semel in singulis causis dilatio: in capitalibus autem reo tres, accusatori duae dari possunt, verum causa cognita, l. si. de feris in P. Solent tamen in ciuilibus ad conuincendam malitiam fugientium cum causae etiam cognitione dari tres dilaciones, aub. in vobis, C. de iudi. au. qui semel, C. quomo. Et quan. 6. iud. §. Nona, iudicium pro ciuilibus negotiis causae accedere potest fideiussores, non pro crimine, cui poena capitalis imponitur, l. si reo, §. fin. de fideiusso. quia personales poenae sunt, vt ante explicauimus. Si tamen crimine leue sit, cuius poena in pecuniariam permutari possit, accipi possunt fideiussores. l. i. Et l. diuus, de custo. reor. in P. Nam & reus aliquando sub fideiussione sui ipsius carceri soluitur, d. l. i. l. cum clericus, 25. §. 1. de epis. & cler. C. Neq; ambigit quiquam interdum corporales poenas in pecuniarias, & contra, posse com-

mutari, l. i. §. fin. cum sim. ibi nota, de poe. in P. Accipitur & vadimonium proaltero, dum cautiones iudicio sustendi causa sunt, l. si quis seruum, 7. Et l. si quis cautio iud. sist. cau. fa. lib. 2. P. tit. ii. quibus fideiussores obstringuntur ad id quod intererit accusatoris, non fuisse in iudicio reum, l. 2. §. fin. qui saris. d. cog. lib. 2. P. tit. 6. non ad poenam, ad quam etiam subeundam minime se obligant. Contra quam ferunt tamen contigisse inter illos Pythagoricos amicissimos Damonem & Pythiam sub Dionysio tyranno, Vale. Max. lib. 4. c. 7.

De alia differentia ciuilium, & criminalium negotiorum ex ordine iudiciali. Cap. 26.

- 1 Ordo iudicialis quis non seruetur in criminalibus causis.
- 2 Accusationes criminum quare cito expediri debent.
- 3 Ordo iudicandi crimina qualis olim, & postea fuerit.

Decima differentia erit. Ordinem iudiciale ciuilium caussarum, de quo in l. 4. Et fin. de senten. Et inter l. om. iud. in ca. qua fronte, de appella. de quo in iudicis, Deo fauente dicitur, non seruari in examinandis criminibus: in quibus extra ordinem ideo dicitur iudex cognoscere, l. ordo, de publ. iud. l. licitatio §. quod illicite, de publ. c. ad petitionem, de accusa. l. i. §. si. Et l. hodie, l. 13. de poen. in P. l. in Senatusconsultum, §. §. 1. ad S. C. Turp. Non autem putandum est, inordinare, vel nullo seruato certo ordine, crimina tractari in iudicio: nam ordo quidem aliquis est seruandus, certusue est, c. dilectus filius, de simo. c. qualiter Et quando, in 2. §. pen. Et fin. de accus. verum alius a causis ciuilibus. Sablataque ciuiliu notionum hic solemnitate diutina comperendinatione criminum conuincantur vel eludantur poenae. §. Sole tamen calere criminum inuidia recentia accusatione, & ad vindictam & animaduersionem iudicum animos propellere, qui comperendinata re forenfiartificio refrigescunt: & prorogata die, iusta ira accusatorum relanguescit, & lacrymae iudicum exarescunt, qui prius & orborum & viduarum calamitatem ingemiscere videbantur, vt ait Budaeus, in annota. prio. in P. in l. fin. de senat. Sic Constantinus Caesar sanciuir, l. i. C. de custo. reo. celeriter accusatorem accusare debere, atque statim vbi custo. diae mancipatus est reus, de eo quaestionem fieri: si noxius inuentus sit, puniatur: si innocens absoluaatur. Vt aut vltor poena ex sanctione Gratiani, Valer. & Theod. Caesarem, l. si. eo. inde eos subducatur, aut absoluendos diutina poena non maceret. §. Qualis fuerit ordo antiquus apud Romanos non referat, quia hunc contextit & explicauit iam Brissonius, lib. 2. Selectarum antiq. iuris, c. 1. Nec vnquam mihi placuit aliorum labores usurpare. Et latius etiam in iudiciorum tractatu de ordine Deo fauente tractabimus, vt in propria sede, simul cum aliis, quae communia aut specialia sunt iudicis criminalium & ciuiliu caussarum, de probationibus, iudicis, & quaestionibus, & similibus agentes.

De Penarum impositione.

C A P. 27.

- 1 Poena affici nemo priuata auctoritate legitime potest.
- 2 Poenas magistratus omnes non possunt, nec qui possunt, quas voluerint infligere.
- 3 Poenam infligendam iudex, qui condemnauit, nec mutare nec moderari potest. Pileus quare aufertur damnatis vltimo supplicio, eod. Serui sunt poena damnatis vltimo supplicio, eod.

Cum poena soluitur pro delictis, fit satis constitutionibus, quae puniunt crimina. Et finis totius prosecutionis & iudicii criminum, in poenarum solutione ponitur. Proinde secundum iudicis sententiam, & ex eius praescripto inferri debent. Nec sine auctoritate publica priuatus punire potest, sed is prius iudicandus iudici debet offerre: alioquin vltimum supplicium non effugit, geminae suspicioni obnoxius, quod aut publicum reum ne facinorosos socios publicaret, seueritati legum & debita subtraxerit quaestioni: aut propriu fortassis inimicum sub huiusmodi vindi. & nomine consilio atrociori confecerit, l. si. de malef. Et mathe. lib. 9. C. tit. 18. Et quamuis aliquis sit sceleribus implicitus, idcirco tamen iudiciorum vigor, iurisque publici tutela in medio constituta, ne quisque sibi valeat permittere vltionem, l. nullus, 13. de iude. C. ca. porro, iuncta gl. 2. de diuor. Neq; quia licet impune interdum cuique illatam iniuriam vindicare, casus notat. glo. in d. l. nullus, in verbo vltionem. Ideo nonquam aut raro receptum, poenas publicas a priuato omnino imponi posse: cum non sit singulis concedendum, quod per magistratu expediri solet publice, ne occasio sit maioris